

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.220/2024/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. január hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. április hó 25. napján kelt 5.B.176/2023/15. számú ítéletét megváltoztatja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 2 (kettő) évre leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma:

Lakcíme: cím, korábbi lakóhelye és tartózkodási helye megszűnt.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk.164.§ (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat], valamint kiskorú veszélyeztetésének büntetében [Btk.208.§ (1) bekezdés], ezért halmazati büntetésül 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[2] A vádlottat olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől 3 év időtartamra eltiltotta, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban áll. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a lefoglalt bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről.

[3] Az ítélet ellen az ügyész a büntetés és a mellékbüntetés súlyosításáért, a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Főügyészség Büntetőbírósi Ügyek Osztálya BF.4420/2020/42. szám alatti fellebbezés indokolásában kitért arra is, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott javára enyhítő körülményként vette figyelembe a sértetti közrehatást. Álláspontja szerint a sértett azon magatartása, hogy a vádlott vállát átkarolta és számonkérte tőle, hogy miért kellett az eredeti időponthoz képest jóval később átadni tanúzt, önmagában olyan provokatív és félreérthető mozdulat és viselkedés nem volt, amely jogos védelmi helyzetet keletkeztetett volna. A sértett az eset előtt kb. 5 hónappal esett át agyműtéten, sérülékeny, és lesoványodott volt, életszerűtlen annak vélelmezése, hogy egy egészséges, erős, rendszeresen edzőterembe járó személyt provokáljon, méghozzá úgy, hogy a másik személy az ő fellépését jogtalan támadásként élje meg. A sértett elmondta, hogy az esemény során folyamatosan halálfélelme volt, csak arra tudott koncentrálni, hogy a fején lévő műtéti területet védje, mert azon ütések halálosak is lehettek volna.

[5] Utalt az ügyész arra is, hogy a sértettnek maradandó fogyatékosága is keletkezett, melyet nem értékelt elég nagy nyomatékkal a törvényszék, a 7 éves középértéket jobban megközelítő szabadságvesztés büntetés kiszabása lett volna indokolt.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.453/2024/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat nem tartotta alaposnak.

[7] Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve a vádlott védekezésével szemben állapította meg a történeti tényállást, mely mentes a Be.592.§ (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, ezért felülbírálatra alkalmas.

[8] A törvényszék indokolási kötelezettségét is kellő terjedelemben teljesítette.

[9] Okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, valamint szándékára és bűnösségére, törvényesen minősítette a vád tárgyává tett bűncselekményeket.

[10] Az ügyész utalt arra, hogy a tényállás rögzítése és a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga, egyben kötelezettsége, ezért a releváns bizonyítékok újraértékelése útján a megállapított tényállást támadó, a vádlott bűnösségét jogos védelmi helyzetre hivatkozással megkérdőjelező és teljes körű felmentését kezdeményező védelmi fellebbezések a másodfokú eljárásban nem foghatnak helyt.

[11] A büntetéskiszabás keretében az elsőfokú bíróság a vádlott javára és terhére figyelembe vehető bűnösségi körülményeket megvizsgálta, helyesen ismerte fel, hogy a második alkalommal a törvénnyel összeütközésbe került vádlott esetében végrehajtandó szabadságvesztést, a Btk.52.§ (4) bekezdésére és 53.§ (2) bekezdésére alapított foglalkozástól eltiltás büntetést és a Btk.61.§ és 62.§-ának megfelelő közügyektől eltiltás mellékbüntetést kell kiszabni.

[12] A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartama azonban indokolatlanul alacsony mértékben került meghatározásra a Btk.80.§ (2) bekezdésében meghatározott középértékhez képest. A Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célok maradéktalan elérése végett felemelt tartamú szabadságvesztés és hosszabb időtartamú mellékbüntetés kiszabására kell, hogy sor kerüljön a másodfokú eljárásban.

[13] Az ügyész az elsőfokú bíróság további járulékos és az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyköréhez tartozó ítéleti rendelkezéseit helytállónak tartotta.

[14] Indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be.606.§ (1) bekezdésének megfelelően változtassa meg, a vádlottal szemben szabjon ki felemelt tartamú szabadságvesztés büntetést és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetést.

[15] A vádlott fellebbezés indoklásában azt kérte, hogy elsődlegesen a másodfokú bíróság a Be.609.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint – figyelemmel a (2) bekezdés d) pontjára, az indokolási kötelezettség hiányára - helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét és utasítsa új eljárásra az elsőfokú bíróságot vagy a Be.606.§ (1), (2) bekezdéseiben foglaltak szerint mentse fel az ellene emelt vád alól, másodlagosan küszöbölje ki a megalapozatlan tényállást és módosítsa a bűncselekmények minősítését a törvénynek megfelelőre és szabjon ki lényegesen enyhébb büntetést.

[16] Utalt arra, hogy a bűnösség bizonyítása a vádló feladata lett volna, a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehetett volna a terhére értékelni, a megállapított tényállás téves. Kizárólag felmentő ítélet születhetett volna a bizonyítékok helyes értékelésével.

[17] Hivatkozta a Btk.22.§ (1) bekezdését, miszerint nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve más vagy mások személye, javai vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges. A (3) bekezdés alapján nem büntethető, aki az elhárítás szükséges mértékét ijedtségből vagy menthető felindulásból lépi túl, a (4) bekezdés szerint a megtámadott nem köteles kitérni a jogtalan támadás elől, amely jelen esetben történt. Jogtalanul megtámadta őt a sértett, az elhárítás mértéke menthető felindulásból került túllépésre, nem volt köteles kitérni a jogtalan támadás elől.

[18] A jogos védelem nem belső gondolat, hanem külső magatartás, ezért a jogtalan támadó magatartás megléte és elsőbbsége perdöntő. Amennyiben a sértett támadó vagy azzal közvetlen fenyegető magatartást fejtett ki, a tetteges konfliktusnak a kezdeményezője volt, jogtalan támadás megállapításának van helye, ezért a terhelt magatartását elhárító cselekményként kell értékelni (Kúria Bfv.697/2023/14.).

[19] Utalt a BH 2016. 322. számú jogesetre is, miszerint jogos védelmi helyzetben van az, akinek szóváltás közben a másik fél a nyakát megragadja, meglöki, majd megüti. E támadással szemben szükséges elhárító cselekményt fejt ki azzal, ha támadóját orrcsont-törést okozó arcba fejeléssel fékezi meg. Az így jogos védelmi helyzetben cselekvő személy magatartása nem bűncselekmény akkor sem, ha az aktív és szükségszerűen erőszakos elhárító

cselekmény egyébként riadalomkeltésre vagy megbotrántkoztatásra alkalmas, vagy akár súlyosabb cselekmény valósul meg.

[20] Utalt a vádlott arra is, hogy amennyiben a másodfokú bíróság nem látja megállapíthatónak jogos védelmi helyzetben cselekvését, és nem menti fel, vegye figyelembe, hogy nem állapítható meg kétséget kizáróan az, hogy az elkövetett jogtalan támadás elhárításának egyenes következménye volt a sérülés életveszélyessé alakulása, legfeljebb a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntette valósulhatott meg, az ezt megalapozó tényállás a másodfokú eljárásban a megalapozatlanság kiküszöbölésével megállapítható, mert az elsőfokú bíróság spekulatív ténybeli következtetést vont.

[21] Harmadlagosan indítványozta a kiszabott büntetés enyhítését arra tekintettel, hogy további időmúlással kell számolni, két kiskorú gyermeket nevel, vállalkozásában több embert munkáltat.

[22] A védő írásbeli fellebbezés indokolásában elsődlegesen a vádlott felmentését indítványozta arra figyelemmel, hogy mindvégig jogos védelmi helyzetben cselekedett.

[23] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a sértett javára, ebből következően a vádlott terhére értékelte. A sértett cselekvőségének megállapításánál enyhébb, míg a vádlotti magatartás leírásánál erősebb kifejezéseket használt, egyértelműen a vádlott terhére mérlegelt. Álláspontja szerint a tényállásban helyesen azt kellett volna megállapítani, hogy a sértett megszorította a vádlott nyakát, nem pedig megfogta. Az elsőfokú bíróság bár megállapította azt, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, de álláspontja szerint azt túllépte, azt azonban nem állapította meg, hogy mikor, mely mozzanatban, hányadik ütés volt, ami már a szükséges mértéket meghaladta, ha volt ilyen. Nem tudni, hogy a sértett sérülése még a jogos védelmi helyzetben keletkezett, vagy már azt követően. Nem vizsgálta az elsőfokú bíróság azt sem, hogy amennyiben a szükséges mértéket túllépte a vádlott, akkor azt nem menthető felindulásból tette-e, figyelemmel arra, hogy hirtelen, dühkitörésből eredő támadást követően kellett védekeznie. Az, hogy nem vizsgálta a terhelt abban a helyzetben az esetleges fizikai erőfölényét, nem értékelhető a terhére. Hivatkozott a védő arra, hogy az Alaptörvény V. cikke alapján mindenkinek joga van a törvényben meghatározottak szerint személye illetőleg a tulajdona ellen intézett vagy ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához. Utalt a BH 2013.31. számú jogesetre, amely kimondja, hogy folyamatos jogtalan támadás esetén a védekezés folyamatossága nem jelenti azt, hogy a védekező a kölcsönösségre tekintettel szintén a jogtalanság talajára került volna.

[24] A 4/2013 BJE szerint a jogtalan támadás elhárításának kockázatát, következményeit a támadónak kell viselnie.

[25] Az EH 2017.04.B10. számú döntés szerint, ha van támadás, akkor a védekezésnek nem kell kimértnek lenni, ezáltal egyenlítődik ki ténylegesen a támadó támadáskori helyzeti előnye. Amíg ugyanis a védelemnek arányosnak kellett lennie, addig a támadó helyzeti előnye (ami a támadás helyének, idejének, körülményeinek az általa való

megválasztásában rejlik) valójában mindvégig fennmaradt a megtámadott kárára. A jelenleg hatályos szabályozással azonban átkerült a kockázat a védekezőről a támadóra.

[26] A védő arra az esetre, ha a másodfokú bíróság is azt állapítaná meg, hogy a vádlott nem volt végig jogos védelmi helyzetben, túllépte annak határait, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, mert az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy a vádlott meddig volt jogos védelmi helyzetben, nem vizsgálta, hogy az elszenvedett sérülés a jogos védelmi helyzetben vagy azt követően alakult ki, illetve nem vizsgálta azt, hogy ha a vádlott túllépte a védelemhez szükséges mértéket, akkor azt menthető felindulásból tette-e.

[27] A védő harmadlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte arra figyelemmel, hogy a kialakult helyzet a sértett magatartására vezethető vissza, a sértett bár az eset után kórházba ment, ott csak megfigyelés alatt tartották, nem is kívánt feljelentést tenni, az elmúlt időszakban a felek kapcsolata a gyermek érdekében rendeződött. A kiszabott büntetés eltúlzott, nem arányos a cselekmény tárgyi súlyával. A vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, saját vállalkozásából tartja el családját.

[28] Az ítéltábla az ügyet nyilvános ülésre tűzte, mert az ügyész által indítványozott tanácsülés kitűzését követően a védő a törvényes határidőn belül nyilvános ülés kitűzését kérte.

[29] A bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be.590.§ (1) és (2) bekezdése értelmében teljes.

[30] A védő perbeszédében az írásbeli fellebbezés indokolásban írtakat tartotta fenn.

[31] A vádlott a nyilvános ülésen nem kívánt felszólalni.

[32] A vádlott az utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy mindvégig jogos védelmi helyzetben cselekedett, a kiskorú veszélyeztetésének büntetését nem követte el, mert a leánya annyit látott, hogy az apját verik, trauma nem alakult ki nála. Az sem nyert bizonyítást, hogy a sértett maradandó fogyatékoságát ő okozta volna. Hangsúlyozta rendezett családi körülményeit, illetve tudatta, hogy a volt feleségével a viszonya rendeződött, gyermekével a kapcsolata mindennapos, reméli, hogy majdan a sértettel is jó viszonyt tud ápolni.

[33] Az ügyész súlyosításért bejelentett, a vádlott és a védő felmentést célzó, illetve hatályon kívül helyezésért bejelentett fellebbezése nem vezetett eredményre, ugyanakkor az enyhítést célzó jogorvoslat eredményes volt, a fellebbviteli főügyészség indítványa nem helytálló.

[34] A kétirányú fellebbezésekre tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[35] Ennek során a Be.590.§ (2) bekezdése szerint az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A (7) bekezdés értelmében a másodfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülbírálat tárgyát képező kérdésekben.

[36] A fentiek szerinti felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező a Be.607. § (1), 608.§ (1)(2) bekezdésében foglalt abszolút, továbbá a Be. 609.§ (1)(2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést nem észlelt.

[37] A bizonyítást a szükséges mértékben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján többnyire megalapozott tényállást állapított meg.

[38] A tényállás csaknem teljes, az iratok tartalmának megfelelő és helytelen logikai következtetést sem tartalmaz, a hiányosság az iratok tartalma alapján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján.

[39] Az ítélet tényállását az ítéltábla a [17] bekezdésben kiegészíti azzal, hogy a sértett a sérülés elszenvedése után közvetlen módon életveszélyes állapotban volt. (igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján)

[40] Az így kiegészített tényállás alapján bírálta felül az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be.593.§ (3) bekezdése szerint.

[41] Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét teljeskörűen, a szükséges részletességgel teljesítette.

[42] Nem fog helyt azon védői és vádlotti érvelés, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlan tényállást állapított volna meg, tényből tényre helytelenül következtetett volna.

[43] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy értelmezhetette a vádlott a sértett részéről a nyakát megfogó mozdulatot a verbális számonkéréssel együtt támadásként. Az elsőfokú eljárásban eljáró ügyész e mérlegelés helytállóságát ugyancsak kétségbe vonta, ugyanakkor a másodfokú bíróság megállapította, hogy e megállapítást a fellebbviteli főügyész már nem sérelmezte, valamint a másodfokú bíróságnak sem áll módjában az elsőfokú bíróságtól eltérően értékelni a bizonyítékokat akkor, ha a megállapított tényállás megalapozott, azaz valamennyi bizonyíték összevetésén alapul, hiánytalan és téves tényből tényre történő következtetést sem tartalmaz. Mindezért sem az elsőfokú ügyészi érvelés (jogos védelmi helyzet teljes hiánya), sem a vádlottnak és a védőnek eltérő tényállás, mindvégig jogos védelmi helyzetben cselekvés megállapításáért bejelentett fellebbezése sem vezethetett eredményre.

[44] A bizonyítékok mérlegelése a törvényszék részéről helytálló volt. Valamennyi bizonyíték irathűen felsorolásra került, azok egymással történő összevetése maradéktalanul megtörtént. Az elsőfokú bíróság az ítélet [54]-[64] bekezdéséig adott számot mérlegelő tevékenységéről, a védő által írt vádlott hátrányára, sértett javára történő mérlegelés nem észlelhető.

[45] Az indokolási kötelezettség teljesítése hiánytalan, a vádlott által hivatkozott Be.609.§ (2) bekezdés d) pontjában írt hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés sem valósult meg.

[46] Nincs ok az ítélet hatályon kívül helyezésére abból a védő által hivatkozott okból sem, hogy nem kerültek a jogos védelem túllépése körében releváns tények megállapításra a tényállásban, az nem olyan mértékben felderítetlen és hiányos, amely hatályon kívül helyezést eredményezhetne.

[47] A jogos védelmi helyzetet a Btk.22.§-ban szabályozza, mint büntethetőséget kizáró okot definiálja. Eszerint nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve mások személye, javai vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges.

[48] Kétségtelen, hogy a sértett vádlott nyakát megfogó mozdulata és felelősségre vonó mondata indították el a büntetőjogilag értékelendő eseménysorozatot, melyet a vádlott a személye elleni jogtalan támadásként értékelhetett. Ezután következett a vádlottnak a védekezés szükséges mértékét messze túllépő magatartása, közben a sértett csupán védekezett, semmilyen további támadás nem volt a részéről, attól a vádlott nem is tarthatott.

[49] Egyetértett az ítéltábla a törvényszék ítéletében foglalt [61]-[63] bekezdésig rögzített indokolással. Ehelyütt hivatkozta az elsőfokú bíróság - amit tényállásban is rögzített - hogy a sértett provokatív fellépése és a vádlott irányában kifejtett, nyakát megfogó mozdulata, azaz támadó jellegű érintése - szemben az ügyészi állásponttal - bírói bizonyossággal megállapítható volt. Azzal is egyetértett az ítéltábla, hogy az ellenséges nyak érintés, hátulról történő nyakfogás a vádlott által kisebb erejű, de fizikai és közvetlen támadásnak érzékelhető, amelyet a vádlottnak jogában állt elhárítani.

[50] Az elhárítás szükséges mértéke egy ellökés, esetleg pofon lehetett volna a fizikai és egészségi adottságokat is figyelembevéve.

[51] Mindezért helytálló a törvényszék azon további következtetése, hogy a vádlott az általa tudottan komoly agyi műtéten átesett, lefogyott és legyengült állapotban lévő sértettet a fején többször megütötte, majd miután a földre esett és alá került, a fekvő sértettet a fején addig ütötte, míg mások e tevékenységben megakadályozták, a vádlott az elhárítás szükséges mértékét jelentősen túllépte. Helyes megállapítás, hogy a vádlott ekkor már nem magát védte, hanem a sértett felé korábbról felgyülemlett haragjának teret engedve, megtorló szándékkal lépett fel, s azzal is tisztában volt, hogy a sértettnek komoly, akár életveszélyes sérüléseket okozhat.

[52] Nem fog helyt azon védői érvelés, hogy nem került vizsgálatra és megállapításra, hogy a jogos védelmi helyzet túllépése során keletkeztek a sértett sérülései.

[53] A vádlott által kivitelezett kitartó bántalmazás nem védekezés, hanem megtorlás volt, mely kívül esik a jogos védelem szükséges mértékén.

[54] A vádlott által hivatkozott menthető felindulásra alapozott túllépés esete, melyet a Btk.22.§ (3) bekezdése szabályoz, nem valósult meg, szemben a védői okfejtéssel. Itt szükséges utalni arra, hogy az ügyészi fellebbezésben is hivatkozott nyakfogás (ott váll átkarolásként nevesítve) kiválthatta a vádlottban a védekezés szükségességének érzetét, ugyanakkor a szükséges mértéket oly mértékben lépte túl, amely nem indokolható ijedséggel, menthető felindulással, csak a megtorlás szóval jellemezhető.

[55] A vádlott tudatában volt a sértett betegségének, agyműtétjének, ennek ellenére fejét ütötte többszörösen, közepes-nagy erővel, a földre kerülő sértetre rátérdelt, bántalmazását ott is közepes-nagy erővel folytatta, csak a kívülállók beavatkozása után hagyta abba magatartását. Fizikálisan a sértettnél egészségesebb, erősebb, edzettebb volt.

[56] A törvényszék által felhívott jogesetek az indokolás helytállóságát alátámasztották, a védő által hivatkozottak azért nem alkalmazhatók, mert a megállapított tényekhez nem illeszkednek.

[57] Helyesen mondta ki a törvényszék a vádlott bűnösségét a Btk.164.§ (1) bekezdésbe ütköző, a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében. Helytelen ugyanakkor a megfogalmazása atekintetben, hogy a magatartás gondatlan volt [83]. Helyesen a testi sértés okozására irányuló szándék egyenes volt, az életveszélyes eredményre azonban az ítéltábla megítélése szerint eshetőleges szándéka és nem gondatlansága terjedt ki. Azt nem lehetett bírói bizonyossággal megállapítani – ehelyütt az elsőfokú bíróság ugyancsak a vádlott javára értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat – hogy a sértett fejét az agyműtetre figyelemmel vette volna célba, egyenes szándéka nem volt megállapítható, ugyanakkor a tudatos gondatlanságon túlmutatott a cselekményhez fűződő pszichés viszonya, ahogy a törvényszék a [63] bekezdésben helyesen rögzítette, azzal a lehetőséggel is tisztában volt, hogy a sértettnél komoly, akár életveszélyes sérüléseket okozhat, ebbe belenyugodva cselekedett.

[58] A Btk.7.§ II. fordulata szerint eshetőleges szándékkal követi el a cselekményt, aki cselekménye következményeibe belenyugszik.

[59] Értelemszerűen a [82] bekezdésben a törvényszék által a tudatos gondatlansággal kapcsolatban kifejtettek nem fognak helyt.

[60] Helyes a Btk.208.§ (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntette megállapítása és minősítése is. E cselekmény veszélyeztetési bűncselekmény, nem kell eredménynek beállnia, azaz a vádlotti észrevétellel szemben nem kell, hogy a bántalmazást

végignéző kiskorú gyermek ténylegesen elszenvedjen valamilyen erkölcsi, lelki sérülést, elégséges, ha ennek bekövetkeztének lehetősége fennáll. A bűncselekmény eredménye a kiskorú testi, értelmi, érzelmi vagy erkölcsi fejlődésének veszélyeztetése, azaz a konkrét sérelem lehetősége szükséges, de egyben elégséges is a tényállás megvalósulásához.

[61] Nem fog helyt az a vádlotti védekezés, hogy a kiskorút megállapíthatóan tényleges pszichés sérülés, trauma nem érte és az ezzel kapcsolatos gyámhatósági eljárást is megszüntették.

[62] A törvényhozó az életveszélyt okozó testi sértés büntette bűncselekmény elkövetőjét 2-8 évig terjedő, míg a kiskorú veszélyeztetése büntette elkövetőjét 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

[63] Figyelemmel az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott halmazati büntetéskiszabásra vonatkozó szabályokra is, a Btk. 80.§ (2) és (3) bekezdése alapján a szabadságvesztés középértéke 7 év, mely irányadónak tekintendő.

[64] A törvényszék helyesen sorolta fel a büntetés kiszabását befolyásoló tényezőket, az kiegészítésre nem szorul.

[65] Az ítéltábla megítélése szerint – elsősorban a testi épség elleni cselekménynél a sértett cselekménysort kiváltó magatartás miatt, az enyhítő körülmények között a sértetti közrehatás nagyobb nyomatékkal történő értékelésével és a további 8 hónap tartamú időmúlásra is figyelemmel – a kiszabott büntetés eltúlzott, nem arányos a cselekmények tárgyi súlyával, valamint a bűnösségi körülmények nyomatékával.

[66] A másodfokú bíróság a kiszabott halmazati szabadságvesztés büntetés mértékét 2 évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 2 évre enyhítette. A csökkentett mértékű, a törvényi minimumban meghatározott tartamú büntetés arányos az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával és a bűnösségi körülményekkel a büntetlen előéletű vádlott esetében. Alkalmas mind a speciális mind a generális prevenció elérésére. Értelemszerűen az ügyész súlyosításért bejelentett fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[67] Helyesen alkalmazott a törvényszék a vádlottal szemben további büntetést is. A vádlott a kiskorú veszélyeztetésének büntettét elkövette, különös méltánylást érdemlő körülmény nem merült fel, a Btk.52.§ (4) bekezdése alapján a törvény kötelező rendelkezése folytán helyesen tiltotta el az olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban áll. A megállapított tartam is helytálló.

[68] A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megállapítása is megfelel a jogszabály rendelkezésének.

[69] A bűnjellel kapcsolatos rendelkezés helytálló.

[70] Tekintettel arra, hogy a nyilvános ülésen felmutatott okiratok alapján megállapíthatóan a vádlott személyi azonosító okmányának száma és lakcíme megváltozott, az új adatokat a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint megjelölte figyelemmel a Be. 184.§ (2) bekezdés e) és f) pontjára.

[71] A fent írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.599.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján büntetés kiszabást érintő részében megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2025. január hó 7. napján

dr. Magócsi István

dr. Fatalin Judit

dr. Kósa Zsuzsanna

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. április hó 25. napján kelt 5.B.176/2023/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.220/2024/12. számú ítéletében írt változtatással 2025. január hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. január hó 7. napján

dr. Magócsi István

a tanács elnöke